

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

29 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Cobzac Elena

Timofti Vladimir

Țurcan Anatolie

Guzun Ion

judecând, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie și de către avocatul Ciobanu Vadim în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2021 și a sentinței Judecătoriei Hîncești, sediul Central din 04 iunie 2020, în cauza penală privindu-l pe

Izvoreanu Ion XXXXX, născut la xxxxx, originar din s. Xxxxx r-nul Xxxxx, domiciliat s. Xxxxx r-nul Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 17.04.2020-04.06.2020

2. instanța de apel: 27.07.2020-16.03.2021

3. instanța de recurs: 14.05.2021-29.06.2021

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Central din 04 iunie 2020, Izvoreanu Ion XXXXX a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 171 alin. (3) lit. a), b) Cod penal, la 15 (cincisprezece) ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis;

- art. 172 alin. (3) lit. a), a¹) Cod penal, la 15 (cincisprezece) ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

Prin aplicarea art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial de pedepse, lui Izvoreanu I. i s-a stabilit definitiv pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 18 (optsprezece) ani, cu executare în penitenciar de tip închis.

Izvoreanu I. învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 175 Cod penal - a fost achitat, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, conform art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală.

S-a încasat din contul inculpatului Izvoreanu I. în beneficiul statului cheltuielile judiciare în mărime de 320 (trei sute douăzeci) lei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, în perioada 26 octombrie și nu mai târziu de 25 noiembrie 2017, data concretă nu a fost posibil de identificat de către organul de urmărire penală, Izvoreanu I., aflându-se în sat. XXXXX r-l Xxxxx, urmărind scopul satisfacerii poftei sexuale, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea acestora, prin constrângere fizică și psihică, profitând de imposibilitatea de a se apăra și de a-și exprima voința din cauza vârstei fragede, a întreținut un raport sexual forțat cu fiica sa vitregă Xxxxx, a.n. xxxxx, despre care știa cu certitudine că, nu are vârsta de 14 ani, care se afla în grija sa, în timp ce mama acesteia, Iavorschi Valentina, se afla la muncă în Italia.

Tot el, Izvoreanu I., continuându-și acțiunile sale infracționale, în perioada octombrie 2018-până în luna decembrie 2018, zilele concrete și câte anume au fost ele, nu a fost posibil de identificat de către organul de urmărire penală, dar mai multe, aflându-se în domiciliul său din s. Xxxxx r-l Xxxxx, urmărind scopul satisfacerii poftei sexuale, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea acestora, prin constrângere fizică și psihică, profitând de imposibilitatea de a se apăra și de a-și exprima voința din cauza vârstei fragede, a întreținut mai multe rapoarte sexuale cu fiica sa vitregă Xxxxx, a.n. xxxxx, despre care știa că, nu are vârsta de 14 ani, care se afla în grija sa, în timp ce mama acesteia se afla la muncă în Italia.

Astfel, acțiunile intenționate a lui Izvoreanu I., au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art. 171 alin. (3) lit. a) și b) Cod penală, după indicii calificativi *„violul, adică rapoarte sexuale săvârșite prin constrângere fizică și psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra și de a-și exprima voința, asupra persoanei care se afla în grija făptuitorului, a minorei în vârstă de până la 14 ani”*.

Tot, Izvoreanu I., continuându-și acțiunile sale infracționale, în perioada octombrie 2018-până în luna decembrie 2018, zilele concrete și câte anume au fost ele, nu a fost posibil de identificat de către organul de urmărire penală, aflându-se în domiciliul său din s. Xxxxx r-l Xxxxx, având în grija sa pe fiica vitregă Xxxxx, a.n. xxxxx, în timp ce mama acesteia se afla la muncă în Italia, cunoscând că, aceasta nu are vârsta de 14 ani, acționând intenționat, în scopul satisfacerii poftei sexuale în formă perversă, profitând de imposibilitatea victimei de a se apăra și a-și exprima voința în legătură cu vârsta sa fragedă și a lipsei capacității depline de exercițiu, manifestând constrângere fizică și psihică față de numita minoră, a impus-o pe aceasta să întrețină acte sexuale nefirești (sub aspect fiziologic), cu caracter oral, cauzându-i acesteia suferințe fizice și psihice.

Astfel, acțiunile intenționate a lui Izvoreanu I., au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art. 172 alin. (3) lit. a) și a¹) Cod penală, după indicii calificativi *„acțiuni violente cu caracter sexual, adică satisfacerea poftelor sexuale în forme perverse, săvârșite prin constrângere fizică și psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra și de a-și exprima voința, care au fost săvârșite asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani și asupra persoanei care se afla în îngrijirea, ocrotirea, protecția, educarea făptuitorului”*.

Tot, Izvoreanu I. a fost învinuit de organul de urmărire penală și trimis în judecată pentru faptul că, el continuându-și acțiunile sale infracționale, în perioada octombrie 2018-până în luna decembrie 2018, ziua concretă nu a fost posibil de identificat de către organul de urmărire penală, aflându-se în domiciliul său din s. Xxxxx, r-l Xxxxx, având în grijă pe fiica vitregă Xxxxx, a. n. xxxxx, pe timp ce mama acesteia se afla la muncă în Italia, cunoscând că, aceasta nu are vârsta de 16 ani, având scopul săvârșirii unor acțiuni perverse față de numita minoră, a efectuat acțiuni de atingeri indecente, manifestate prin accesarea în camera unde dormea victima și atingerea cu mâna a sânilor acesteia, cauzând victimei minore Xxxxx suferințe psihice.

Astfel, organul de urmărire penală a calificat fapta incriminată inculpatului Izvoreanu I. în baza art. 175 Cod penal, după indicii calificativi *„acțiuni perverse față de o persoană despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, constând în atingeri indecente”*.

3. Nefiind de acord cu sentința pronunțată, au declarat apeluri:

3.1 Procurorul, care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărâri conform ordinii stabilite pentru prima instanță și a-l recunoaște vinovat și a-l condamna pe Izvoreanu I., în baza art. 171 alin. (3) lit. a), b) Cod penal, la 20 ani închisoare; art. 172 alin. (3) lit. a), a¹), Cod penal, la 20 ani închisoare; art. 175 Cod penal, la 7 ani închisoare. În conformitate cu prevederile art. 84 alin. (1) din Codul penal, pentru concurs de infracțiuni și prin cumul, a stabili lui Izvoreanu I. pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 25 ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În motivarea apelului a indicat:

- instanța de judecată, din punct de vedere a acuzației, ilegal a constatat că, din probatoriul acumulat nu s-a adevărit faptul că, Izvoreanu I. a comis fapta prevăzută de art. 175 Cod penal, asupra minorei Xxxxx, or, acuzația nu a administrat în acest sens un probatoriu suficient;

- argumentele instanței sunt nejustificate. Or, însăși instanța de judecată la condamnarea lui Izvoreanu I., pe infracțiunile prevăzute de art. 171 și 172 din Codul penal, a poziționat ca credibile declarațiile martorului Xxxxx. Absolut toate persoanele audiate inclusiv cele din partea apărării, au enunțat faptul că, Xxxxx este mai corectă decât Xxxxx, mai puternică și mai

disciplinată. Absolut toate declarațiile făcute de către Xxxxx, au fost confirmate de către Xxxxx. Specialistul psiholog a apreciat după criteriile de specialitate că, minora Xxxxx este sinceră;

- cu referire la faptul că Xxxxx a fost audiată în condiții speciale în calitate de martor, dar nu victimă, categoric nu poate fi interpretat ca o eroare procesuală și aceasta nu poate diminua valoarea probantă a declarațiilor făcute. Nu era necesar ca după atribuirea calității de parte vătămată, să fie dublată audierea minorei Xxxxx, or legiuitorul a statuat aceleași reguli de audiere în condiții speciale a acestor două categorii procesuale. Mai mult ca atât, rigorile de standarde internaționale, dar și naționale, impun o precauție deosebită în special față de efectuarea audierilor repetate sau suplimentare a așa categorii de persoane, fiind recomandată evitarea lor în scopul neadmiterii revictimizării lor;

- în cazul dat, nu a fost necesară după recunoașterea în calitate de parte vătămată minoră, audierea repetată a numitei Xxxxx. Acuzarea a înlocuit această acțiune cu audierea în calitate de specialist a psihologului Ana Marin, specializată anume în domeniul de consiliere a copiilor victime ale abuzului, care a consiliat minora în fața cât a organului de urmărire penală, cât și a instanței, a dat declarații privind excluderea comportamentului simulat la minoră și caracterului concis și exact al declarațiilor și naturii acestor declarații. Acuzarea nu poate accepta poziția instanței că, nu ar fi fost efectuate suficiente acțiuni în vederea probării faptei imputate prevăzută la art. 175 din Codul penal. Or, însăși evenimentul imputat ar fi fost unul ce s-a realizat într-o scurtă perioadă de timp, cu părere de bine fără grave consecințe ca și în cazul Xxxxx Xxxxx;

- argumentul instanței că, pe acest capăt de învinuire, nu sunt suficiente doar audierile martorului minor (victimei) și a psihologului, nu este unul convingător. Or, specialistul psiholog a depus eforturi considerabile pe acest caz, a efectuat interviul de protecție, a consiliat ambele minore, a intervievat la audierea în condiții speciale și pe baza cunoștințelor profesionale calificate (actele de calificare au fost anexate la dosar) a concluzionat că, ambele minore prezintă semne puternice că, au fost supuse abuzului sexual, iar minora Xxxxxa relatat doar un singur episod în care ea ar fi fost victimizată. Nu a procedat corect instanța când a purces la aprecierea separată a declarațiilor minorei Xxxxx, parțial apreciindu-le ca veridice (pe episodul cu sora sa) și parțial nu, aceste declarații urmează a fi apreciate ca un proces integru, iar raportat la aprecierile specialiștilor și celorlalți martori audiați inclusiv și a inculpatului, care unanim au indicat că, Xxxxx era o persoană corectă, anume în așa mod urma a corobora instanța această probă.

3.2 Avocatul Golban Serghei în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi decizi hotărâri, prin care Izvoreanu Ion să fie achitat pe toate capetele de învinuire.

În motivarea apelului a invocat că, în cadrul cercetării judecătorești învinuirea înaintată inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (3) lit. a), b), art. 172 alin. (3) lit. a), a¹) și 175 Cod penal, nu s-a confirmat. Din depozițiile martorilor, părților vătămate și probele administrate în ședința de judecată nu se conțin anumite informații utile și concludente, care ar permite constatarea vinovăției lui Izvoreanu Ion în comiterea faptelor prejudiciabile imputate. Astfel, sunt declarative, lipsite de temeiuri și bazate pe presupuneri afirmațiile acuzatorului de stat, precum că inculpatul ar fi comis infracțiunile invocate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2021, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută sentința.

5. În motivarea soluției, instanța de apel a reținut că, la pronunțarea sentinței, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just a tras concluzia că, inculpatul a săvârșit anume infracțiunile imputate, prevăzute de art. art. 171 alin. (3) lit. a), b), art. 172 alin. (3) lit. a), a¹) Cod penal.

Astfel, necătând la faptul, că inculpatul Izvoreanu Ion, în cadrul examinării cauzei în instanța de fond, nu și-a recunoscut vina pe deplin, vinovăția lui de comiterea infracțiunii imputate se dovedește integral de următoarea sistemă de probe, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, cum ar fi: declarațiile părții vătămate minore Xxxxx, martorului minor Xxxxx, martorilor Xxxxx, procesul verbal de consemnare a plângerii verbale depuse de Xxxxx din 15.01.2020 (f.d. 6); certificatul de naștere XXXXX eliberat la 21.11.2014 de Oficiul Stării Civile Xxxxx pe numele minorei Xxxxx(f.d. 35); certificatul de naștere XXXXX eliberat la 27.11.2014 de Oficiul Stare Civilă Xxxxx pe numele minorei Xxxxx(f.d. 37); certificatul de căsătorie XXXXX eliberat la 30.05.2017 de primăria s.Xxxxx, Xxxxx pe numele lui Izvoreanu Ion și Xxxxx(f.d. 38); raportul de expertiză judiciară nr.202030P0022 din 15.01.2020 (f.d. 48-50); raportul de evaluare psihologică nr.01 în privința minorei Xxxxx(f.d. 136-138); CD cu înregistrarea audierii martorului minor Xxxxx în condiții speciale la 21.02.2020 (f.d. 142-146); CD cu înregistrarea audierii victimei minore Xxxxx (f.d. 147-153).

Astfel, instanța de apel a considerat că, aceste probe scrise și documentele examinate, coroborează cu declarațiile părții vătămate Xxxxx, inclusiv și cu declarațiile martorilor și combat argumentele apelantului și anume a avocatului în interesele inculpatului, precum că Izvoreanu Ion n-a săvârșit infracțiunile imputate lui.

Conform prevederilor de la art. 171 alin. (3) lit. a) și b) Cod penal, la momentul săvârșirii infracțiunii, între făptuitor și victimă au existat un raport special, or prin raportul special se are în vedere că, autorul infracțiunii avea o autoritate, precum și o influență față de victima minoră. Or, din declarațiile inculpatului Izvoreanu Ion, a soției acestuia Valentina, precum și a victimei

minore, inculpatul a fost investit să aibă grijă de fete cât timp ea se afla peste hotare. La caz, minora până la abuzarea ei sexuală s-a bucurat de sprijinul acordat de inculpat.

Totodată, în viziunea instanței de apel este evident că, acuzatorul de stat corect a încadrat acțiunile inculpatului inclusiv agravante, violul unei persoane minore de până la 14 ani. Or, prin acțiunile sale, Izvoreanu Ion a întrunit toate condițiile de a reține în privința acestuia agravanta dată având în vedere că, acesta cunoștea că, în perioada săvârșirii infracțiunilor imputate, 2017-2018, Xxxxx se afla sub vârsta de 14 ani.

Astfel, verificând depozițiile părții vătămate minore depuse în condiții speciale, aceasta a declarat în detaliu toate cazurile cu caracter sexual care au fost săvârșite de Izvoreanu Ion asupra ei, în perioada anilor 2017-2018.

Cu toate că, inculpatul a negat în totalitate acțiunile sale cu caracter sexual, totuși vinovăția acestuia se atestă din declarațiile victimei minore Xxxxx, care a indicat că, în perioada când se afla sub îngrijirea tatălui vitreg Izvoreanu Ion, în perioada de timp când mama sa se afla peste hotare, acesta contrar voinței ei, profitând de imposibilitatea ei de a opune rezistență, a constrâns-o la întretinerea unui raport sexual.

Instanța de apel, analizând materialele dosarului și declarațiile părții vătămate minore Xxxxx, martorilor Xxxxx, xxxxx prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității lor, le-a apreciat ca fiind veridice și au redat circumstanțe factice și concrete din care să poată fi concluzionat inclusiv constata nevinovăția inculpatului de cele comise, din declarațiile acestora au fost relatate circumstanțe concrete și factice la caz.

Referitor la cele invocate de apelant și anume avocatul Golban Serghei în numele inculpatului, precum că procesele verbale de audiere a părții vătămate minore Xxxxx și a martorului minor Xxxxx au avut loc în absența inculpatului Izvoreanu Ion, acesta nu a avut posibilitatea să acorde întrebări sau să facă cunoștință cu procesele verbale, instanța de apel a reținut că, inculpatul a refuzat să facă careva declarații, să facă cunoștință cu materialele dosarului, și în permanența era asitat de apărător, care, la fel, a făcut cunoștință cu dosarul și a avut posibilitatea reală să acorde întrebări și să facă cunoștință cu procesele verbale de audiere a martorilor și părții vătămate.

Astfel, instanța de apel a considerat că, instanța de judecată a ținut cont, la stabilirea categoriei și a măsurii de pedeapsă inculpatului, de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, aplicându-i o pedeapsă corectă, echitabilă și legală, și anume: de caracterul prejudiciabil al infracțiunilor - că fac parte din categoria celor deosebit de grave, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării lui, de persoana inculpatului, că este fără antecedente penale.

Prin urmare, în privința inculpatului Izvoreanu Ion, corect a fost numită pedeapsa pe art. 171 alin. (3) lit. a), b) Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 15 (cincisprezece) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, și pe art. 172 alin. (3) lit. a), a¹) Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 15 (cincisprezece) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Astfel, în vederea evitării transcrierii declarațiilor participanților expuse supra, instanța de apel a conchis că, reieșind din cumulul probatoriu nu s-a adevărit faptul că Izvoreanu Ion a comis fapta prevăzută de art. 175 Cod penal, or acuzarea nu a administrat în acest sens un probatoriu care să ateste faptul că, anume Izvoreanu Ion în perioada octombrie 2018-până în luna decembrie 2018, a avut intenția să-și satisfacă pofta sexuală.

Or, este de menționat că în cadrul inițierii cauzei penale în privința inculpatului, aceasta a fost pornită la cererea Valentinei Iarovschi, care este mama Xxxxx și Xxxxx, totodată, după cum rezultă din cauza penală, Xxxxx a fost recunoscută în calitate de martor și nu de victimă.

Astfel, instanța de apel a reținut că, Xxxxx la data de 21.02.2020 a fost audiată pe cauza penală cu nr. xxxxx, în baza art. 171 alin. (3) lit. a), b) Cod penal, în calitate de martor, parte vătămată fiind sora sa XxxxxXxxxx, pe când învinuirea adusă inculpatului Izvoreanu Ion în cauza penală cu nr. xxxxx, pe art. 175 Cod penal, a fost pornită anume în baza aceleași declarații ale martorului Xxxxx date anterior pe învinuirea sus indicată, unde sora sa Xxxxx este parte vătămată, însă pe învinuirea adusă lui Izvoreanu Ion pe art. 175 Cod penal, Xxxxx nu a fost audiată, după cum susține acuzatorul de stat în apel, și nici nu a fost recunoscută în calitate de parte vătămată.

În lumina celor expuse, instanța de apel a preluat concluziile primei instanțe, prin care s-a reținut că, declarațiile minorei Xxxxx și surorii acesteia, precum și a specialistului psiholog date referitor la învinuirea adusă pe art. 171 alin. (3) lit. a), b) Cod penal, nu sunt suficiente de a concluziona și vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 175 Cod penal, pe o altă cauză penală, care ulterior au fost conexe într-o singură procedură.

În cazul dat organul de urmărire penală nu a întreprins suficiente măsuri pentru a prezenta probe concludente, utile și pertinente prin care s-ar confirma vinovăția lui Izvoreanu Ion de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 175 Cod penal.

În acest context, instanța de apel a stabilit, că este incident în cazul supus examinării temeiul prevăzut în art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală „nu s-a constatat existența faptei infracțiunii”, temei ce duce la adoptarea unei hotărâri de achitare.

Referitor la alegațiile apărătorului inculpatului, Golban Serghei privind emiterea unei sentințe de achitare, în privința lui Izvoreanu Ion, pe toate capetele de acuzare, instanța de apel le-a respins ca fiind neîntemeiate, or, prin

cumulul probatoriu a constatat că anume inculpatul este cel care a realizat laturile obiective a infracțiunii de viol și acțiuni violente cu caracter sexual. Deci cele expuse de apărare în dezbaterile judiciare prezentate nu atestă careva temeiuri ce ar duce la răsturnarea probatoriului acuzatorului de stat în vederea emiterii unei sentințe de achitare, pe toate capetele de acuzare.

6. Hotărârile judecătorești adoptate în cauză sunt atacate cu recursuri ordinare de către:

6.1 Procuror, care solicită casarea deciziei, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel în alt complet de judecată.

În motivarea cererii invocă:

- decizia o consideră neîntemeiată și nefondată în partea menținerii achitării în privința lui Izvoreanu I., pe episodul de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 175 Cod penal;

- verificând depozitiile părții vătămate minore depuse în condiții speciale, aceasta a declarat în detaliu toate cazurile cu caracter sexual ce au fost săvârșite de Izvoreanu Ion asupra ei, în perioada anilor 2017-2018;

- analizând în ansamblu prin coraborare declarațiile părții vătămate minore, martorilor Xxxxx, se constată un portret exact de demonstrare a vinovăției inculpatului pe episodul prevăzut de art. 175 Cod penal și anume se combate versiunea instanțelor ce au judecat superficial cauza dată și s-au bazat pe declarațiile inculpatului;

- instanța de fond, cât și cea de apel la condamnarea lui Izvoreanu I. în baza art. 171 și 172 Cod penal, a poziționat ca credibile declarațiile martorului Xxxxx. Absolut toate declarațiile făcute de către Xxxxx au fost confirmate de către Xxxxx, la fel specialistul psiholog a apreciat după criteriile de specialitate că, minora Xxxxx este sinceră;

- faptul comiterii acțiunilor calificate prin prisma art. 175 Cod penal, minora Xxxxx, inclusiv și la primul interviu de protecție, care s-a desfășurat la un timp foarte scurt de la reținerea lui Ion Izvoreanu, a comunicat psihologului că, atunci când prima dată a auzit în camera vecină sunete stranie emise de către Ion și plânsetele Xxxxx, după ce ambii au venit în odaia unde era ea, Xxxxx s-a întors cu spatele la ea, iar Ion s-a dat la ea. La fel, faptul că inculpatul Ion Izvoreanu, ar fi efectuat atingeri indecente a corpului ei, l-a relatat și în cadrul audierii în condiții speciale. Mama acesteia, inclusiv și la audieri în faza de judecare a cauzei a comunicat că, nu a cunoscut acest fapt, pentru prima dată a auzit la acele audieri, ceea ce evident exclude o posibilă cointeresare sau determinare de a face asemenea declarații. Audiata în calitate de specialist, psihologul Ana Marin, a explicat că, scopul ei de bază în cadrul consilierii psihologice este reabilitarea victimei minore, nu audierea sau chestionarea ei. Astfel, ea a contribuit ca specialist anume în acest sens. Absolut tot ce a comunicat cu minorele a notat în agenda de lucru. Nu a observat la Xxxxx că ar fi avut un comportament deviant sau nesincer;

- cu referire la faptul că Xxxxx a fost audiată în condiții speciale în calitate de martor, dar nu victimă, categoric nu poate fi interpretat ca o eroare procesuală și aceasta nu poate diminua valoarea probantă a declarațiilor făcute. Respectiv nu era necesar ca după atribuirea calității de parte vătămată, să fie dublată audierea minorei Xxxxxori legiuitorul a reținut aceleași reguli de audiere în condiții speciale a acestor două categorii procesuale;

- nu a fost necesară, după recunoașterea în calitate de parte vătămată minoră, audierea repetată a numitei Xxxxx. Acuzarea a înlocuit această acțiune cu audierea în calitate de specialist a psihologului Ana Marin, specializată anume în domeniul de consiliere a copiilor victime ale abuzului, care a consiliat minora și prezentă în fața cât a organului de urmărire penală atât și a instanței, a dat declarații privind excluderea comportamentului simulat la minoră și caracterului concis și exact al declarațiilor și naturii acestor declarații;

- acuzarea nu poate accepta poziția instanțelor că, nu ar fi fost efectuate suficiente acțiuni în vederea probării faptei imputate prevăzută la art. 175 Cod penal. Or, însăși evenimentul imputat ar fi fost unul ce s-a realizat într-o scurtă perioadă de timp, cu părere de bine fără grave consecințe, ca și în cazul Xxxxx Xxxxx;

- argumentul instanțelor că, pe acest capăt de învinuire, nu sunt suficiente doar audierile martorului minor (victimei) și a psihologului, nu este unul convingător. Or, specialistul psiholog a depus eforturi considerabile pe acest caz, a efectuat interviul de protecție, a consiliat ambele minore, a intervievat la audierea în condiții speciale și pe baza cunoștințelor profesionale calificate (actele de calificare au fost anexate la dosar) a concluzionat că, ambele minore prezintă semne puternice că, au fost supuse abuzului sexual, iar minora Xxxxxa relatat doar un singur episod în care ea ar fi fost victimizată;

- întru probarea vinovăției a fost efectuat și raportul de evaluare psihologic în privința minorei Xxxxx, unde a fost relatat concluziile privind starea psihologică a minorei, ce probează acțiunile infracționale ale lui Izvoreanu Ion;

- se constată o apreciere segmentară a declarațiilor minorei Xxxxx, parțial apreciindu-le ca veridice și parțial nu, aceste declarații urmează a fi apreciate ca un proces integru, iar raportat la aprecierile specialiștilor și celorlalți martori audiați, inclusiv și a inculpatului, care unanim au indicat că, Xxxxx era o persoană corectă, anume în așa mod urma a corobora instanța această probă;

- instanța în partea descriptivă a deciziei și anume la pct. 61, constată că inculpatul Izvoreanu Ion în perioada cotoimbrie 2018 până în decembrie 2018, a avut intenția să-și satisfacă pofta sexuală, pe când ulterior să constate că, învinuirea în baza art. 175 Cod penal, nu s-a confirmat, ca rezultat partea descriptivă a deciziei contrazice dispozitivului;

- instanța de apel nu și-a motovat soluția sub aspectul căror declarații declarații sau probe materiale se dovedește nevinovăția inculpatului;

- în cadrul judecării cauzei a fost demonstrat faptul constrângerii fizice și psihice și imposibilitatea victimei minore de a se apăra, rezultat atât din declarațiile părții vătămate, a surorii acesteia cât și a specialistului Marin Ana;

- instanța de apel neîntemeiat a menținut hotărârea primei instanțe, deoarece la judecarea apelului declarat de procuror, nu a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță și de apel, conform materialelor din cauza penală, nerespectând prevederile art. 414 alin. (1), (5) și 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6.2 Avocatul Ciobanu V. în numele inculpatului, care solicită casarea acestora, cu dispunerea achitării inculpatului, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

În motivarea recursului indică:

- atât instanța de fond, cât și cea de apel și-au bazat concluziile privind vinovăția lui Izvoreanu Ion, preponderent pe declarațiile părții vătămate minore Xxxxx, care a fost audiată în condiții speciale, în condițiile art. 110¹ Cod de procedură penală;

- această acțiune procesuală, respectiv declarațiile obținute de la partea vătămată minoră Xxxxx, în cadrul acestei acțiuni procesuale sunt lovite de nulitate absolută, deoarece au fost obținute prin încălcarea prevederilor imperative ale art. 109 alin. (5) și art. 110¹ Cod de procedură penală;

- art. 109 alin. (5) și art. 110¹ Cod de procedură penală, prevăd expres că în condițiile art. 110¹ Cod de procedură penală se audiază doar persoanele minore în vârstă de până la 14 ani, însă Xxxxx la data audierii avea vârstă mai mare de 14 ani, respectiv audierea acesteia nu urma a fi efectuată în baza art. 110¹ Cod de procedură penală, dar în baza art. 109 alin. (3) și art. 481 Cod de procedură penală;

- Izvoreanu Ion a fost exclus din participarea la audierea lui Xxxxx și i-a fost încălcat dreptul de a da întrebări lui Xxxxx, de a o confrunța, fiindu-i astfel încălcat dreptul prevăzut de art. 6 § 3 lit. d) CEDO;

- instanțele de judecată i-au încălcat dreptul la apărare a lui Izvoreanu Ion, deoarece acesta nici la o etapă a procesului nu a putut adresa întrebări părții vătămate minore Xxxxx, să o confrunte, iar simpla vizionare a înregistrării video, a declarațiilor acesteia nu poate fi considerat că, protejează dreptul la apărare, iar instanța a pus la baza sentinței declarațiile lui Xxxxx, care joacă un rol deciziv la stabilirea vinovăției sau nevinovăției lui Izvoreanu Ion;

- instanțele de judecată au pus la baza hotărârilor declarațiile părții

vătămate minore Xxxxx și martorului minor Xxxxx, depuse în timpul urmăririi penale, conform prevederilor art. 1101 Cod de procedură penală;

- instanțele de judecată la judecarea cauzei au admis o eroare gravă de fapt, prin aceea că au pus la baza condamnării lui Izvoreanu Ion declarațiile părții vătămate minore Xxxxx și martorului minor Xxxxx, depuse în timpul urmăririi penale, conform prevederilor art. 110¹ Cod de procedură penală;

- instanțele de judecată au adoptat hotărârile de judecată prin care Izvoreanu Ion a fost condamnat, contrar prevederilor imperative ale art. 389 alin. (3) Cod de procedură;

- instanțele de judecată, în conținutul hotărârilor contestate, după descrierea probelor și constatarea faptei infracționale, au indicat că vina lui Izvoreanu Ion în comiterea infracțiunilor incriminate ar fi dovedită deplin anume prin declarațiile părții vătămate minore Xxxxx, precum și declarațiilor martorilor Xxxxx, Xxxxx, care ar fi auzit tot de la Xxxxx că, aceasta ar fi fost abuzată sexual;

- instanțele de judecată, neavând careva probe sau date privind existența faptei infracțiunii incriminate lui Izvoreanu Ion, și-au bazat hotărârile pe declarațiile părții vătămate minore Xxxxx, obținute cu încălcarea art. 109 alin. (5) și art. 110¹ Cod de procedură penală și art. 6 § 3 lit. d) CEDO;

- referitor la declarațiilor martorilor Xxxxx, Xxxxxacestea sunt unele indirecte, ori nici unul din acești martori nu relatează careva circumstanțe incriminatorii despre Izvoreanu Ion, doar declară ce le-ar fi povestit Xxxxx;

- condamnarea lui Izvoreanu Ion se bazează exclusiv sau în mod decisiv pe depozițiile părții vătămate absente și martorilor indirecti, care au relatat circumstanțele povestite de Xxxxx, astfel a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție, iar Izvoreanu Ion a fost ilegal condamnat;

- instanța de judecată contrar prevederilor art. 101 alin. (4) Cod de procedură penală, a omis să motiveze faptul admiterii declarațiilor lui Xxxxx și a omis să motiveze faptul neadmiterii declarațiilor lui Izvoreanu Ion și nu a luat în considerație că acesta are o vârstă de 28 ani, este o persoană adultă, căsătorit, anterior niciodată nu a fost în conflict cu legea, iar toate aceste circumstanțe privite în ansamblu, ar putea dovedi că ultimul în declarațiile sale spune adevărul;

- apărarea a solicitat audierea părții vătămate minore Xxxxx și martorului minor Xxxxx, din motivele care au fost menționate mai sus, însă, instanțele de judecată prin încheieri protocolare au respins această cerere a apărării, fără a motiva explicit pe ce se bazează această decizie;

- procesul în cauza lui Izvoreanu Ion a fost inechitabil, teoretic și iluzoriu, dar nu unul practic și efectiv așa cum impune art. 6 § 1 din Convenție;

- instanța de apel nu s-a expus absolut deloc asupra argumentelor apărării, iar în decizia instanței de apel au fost repetate întocmai aceste erori,

care au fost criticate de partea apărării și care urmau a fi soluționate de către instanța de apel;

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel;

- instanțele de judecată dispunând condamnarea lui Izvoreanu Ion pentru infracțiunea de viol și acțiuni violente cu caracter sexual au luat ca bază declarațiile minorelor Xxxxx și Xxxxx, mamei acestora Xxxxx și a altor martori indirecti, însă aceleași instanțe, în aceeași cauză, au reținut că declarațiile persoanelor nominalizate nu sunt suficiente pentru condamnarea lui Izvoreanu Ion, în baza infracțiunii de acțiuni perverse;

- Izvoreanu Ion nu a beneficiat de un proces echitabil și deoarece instanțele judecătorești nu au examinat obiectiv toate argumentele și probele, consideră că, cauza nu a fost „examinată în mod corespunzător de către instanța judecătorească națională”, prin urmare, a avut loc o încălcare a articolului 6 § 1 din Convenție;

- decizia atacată prezintă și deficiențe sub aspectul motivării, deoarece instanța nepronunțându-se sau pronunțându-se superficial asupra motivelor invocate în apel, a făcut o motivare haotică, contradictorie, bazată pe teorie, fără o argumentare concretă.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 15) Cod de procedură penală.

7. Judecând recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că, acestea urmează a fi admise, cu casarea totală a deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, din următoarele considerente:

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În această ordine de idei, rațiunea și finalitatea exercitării căii de atac, în particular avându-se în vedere recursul ordinar, rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanța ierarhic inferioară la etapa precedentă de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator.

Soluția instanței de recurs se fundamentează, în drept, pe prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, potrivit cărora judecând recursul instanța este în drept să-l admită, cu casarea totală a hotărârii atacate și cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, când eroarea admisă nu poate fi corectată la această etapă a procedurilor.

Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze total, atunci când se constată admiterea erorilor de drept, de natură să afecteze echitatea desfășurării procesului și care au avut drept consecință adoptarea unei hotărâri contradictorii și nemotivate.

Totodată, Colegiul evidențiază și prevederile art. 414 Cod de procedură penală, în care se stipulează asupra căror chestiuni de fapt și de drept urmează să se expună instanța, la etapa judecării cauzei în procedura de apel.

În particular, la chestiunile de fapt se atribuie următoarele aspecte: dacă fapta reținută a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă, dacă există circumstanțe atenuante și agravante, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care urmează să le soluționeze instanța de apel, acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual sau penal au fost corect aplicate.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate supra, hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Relevant este de specificat în acest context că, hotărârea instanței de apel, potrivit art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă, printre altele, temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Deci, fiind investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, urma să expună în hotărârea adoptată situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și să formuleze niște concluzii temeinice, cu suport probator, privitor la vinovăția sau nevinovăția inculpatului.

Însă, contrar celor stipulate de legea procesual-penală, în cauza deferită judecării instanța de apel nu a exercitat în deplină măsură aceste atribuții legale reglementate exhaustiv de legislator.

Reieșind din sumarul recursurilor declarate de procuror și de către avocatul Ciobanu V. în numele inculpatului, se constată că acestea sunt întemeiate în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 15) Cod de procedură penală, invocând următoarele cazuri de casare: *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o*

încălcarea la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză.

Verificând criticile expuse de titularii cererilor de recurs, în raport cu lucrările cauzei, Colegiul penal lărgit constată că, instanța de apel, judecând apelul nu a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție pripită. În cele din urmă, de către instanța de apel au fost formulate unele concluzii nefondate, iar prin aceasta, *inter alia*, fiind încălcată obligația instanței de motivare a hotărârii judecătorești, care face parte din setul garanțiilor subsecvente procesului echitabil, fapt prin care s-a admis eroarea de drept prescrisă de pct. 6) din art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

Pentru a statua asupra acestei concluzii, Colegiul penal lărgit evidențiază într-un prim aspect faptul, că principala problemă adusă în discuție pe orice cauză penală se referă la vinovăția sau nevinovăția persoanei deferite judecării, în raport cu faptele infracționale imputate acesteia prin rechizitoriu. Prin urmare, atunci când unei persoane i se impută săvârșirea unei fapte penale și i se aduce o acuzație în acest sens, aceasta trebuie să fie bazată pe probe pertinente, veridice și concludente, care ar dovedi, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost comisă anume de inculpat. Pentru a conchide asupra celor expuse, probatoriul administrat în cauză urmează a fi apreciat după intima convingere a judecătorului, care trebuie să se bazeze pe prevederile legii procesual-penale și pe analiza coroborată a tuturor probelor sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Efectuând o analiză textuală a părții motivate a deciziei instanței de apel se deduce, că aceasta nu cuprinde relevarea considerentelor ce ar fi clare și întemeiate legal asupra concluziilor formate în rezultatul verificării sentinței contestate de apelanți, în raport cu motivele invocate și circumstanțele reale ale acestei cauze.

Deci, în speță, este necesar ca în mod judicios, cu o argumentare temeinică și suficientă, să fie rezolvate problemele de drept apărute în cadrul judecării, cu excluderea contradicțiilor și incertitudinilor existente, având în vedere că, lipsa unei motivări corespunzătoare dintr-o hotărâre judecătorească afectează grav echitatea acestei proceduri.

Astfel, verificând asupra principiului respectării normelor de drept procesual menționate, Colegiul constată că, prin sentință Izvoreanu I. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza: art. 171 alin. (3) lit. a), b) Cod penal, art. 172 alin. (3) lit. a), a¹) Cod penal. La fel, Izvoreanu I. învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 175 Cod penal - a fost achitat, din motiv că nu s-a constatat existența fetei infracțiunii, conform art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală.

La acest capitol, Colegiul penal lărgit atestă faptul că, în partea descriptivă a sentinței, prima instanță a menționat că „*Ion Izvoreanu,*

continuându-și acțiunile sale infracționale, în perioada octombrie 2018 până în luna decembrie 2018,.... acționând intenționat, în scopul satisfacerii poftei sexuale... a comis infracțiunile prevăzute de art. 171 alin. (3) lit. a), b); art. 172 alin. (3) lit. a), a¹) Cod penal” (f.d.107 v. II).

În continuare, tot în partea motivată, prima instanță ajunge la o altă concluzie diametral opusă, menționând, că „*Reieșind din cumulul probatoriu nu s-a adevărit faptul precum că Izvoreanu I. a comis fapta prevăzută de art. 175 Cod penal, or acuzarea nu a administrat în acest sens un probatoriu care să ateste faptul că, anume Izvoreanu I. în perioada octombrie 2018- până în luna decembrie 2018 a avut intenția să-și satisfacă pofta sexuală.*” (f.d.117 v. II).

Instanța de apel, prin decizia din 16 martie 2021, a respins ca nefondate apelurile declarate și a menținut sentința, reținând concluzii similare la f.d.187-188, 215 v. II.

Deci, reieșind din concluziile expuse mai sus, de către instanțele de fond în motivarea soluțiilor adoptate, Colegiul penal lărgit constată că, acestea sunt contradictorii, adică pe de o parte, se reține că, în perioada octombrie 2018 până în luna decembrie 2018, inculpatul a avut intenția satisfacerii poftei sexuale, iar pe de altă parte se statuează de către aceleași instanțe, că, referitor la infracțiunea prevăzută de art. 175 Cod penal, Izvoreanu I. în perioada octombrie 2018- până în luna decembrie 2018, nu a avut intenția să-și satisfacă pofta sexuală.

Astfel, Colegiul penal lărgit apreciază concluziile instanțelor de fond menționate supra, ca fiind confuze și care nu se conciliază reciproc.

De asemenea, în argumentarea soluției privind menținerea sentinței de achitare a inculpatului Izvoreanu I. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 175 Cod penal, instanța de apel a menționat că, „*Colegiul penal va prelua concluziile primei instanțe prin care s-a reținut că, declarațiile minorei Xxxxx și surorii acesteia, precum și a specialistului psiholog date vis-a-vis de învinuirea adusă pe art. 171 alin. (3) lit. a), b) nu sunt suficiente de a concluziona și vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 175 Cod penal, pe o altă cauză penală care ulterior au fost conexe într-o singură procedură.*”, fără a evalua declarațiile martorilor în cauză, în coroborare cu alte probe și fără a ține cont că, aceleași declarații, au fost considerate veridice, fiind puse la baza sentinței de condamnare a lui Izvoreanu I. în baza art. 171 alin. (3) lit. a), b) Cod penal, art. 172 alin.(3) lit.a), a¹) Cod penal.

Astfel, instanțele de fond, au evaluat selectiv probele pe fiecare infracțiune de care a fost învinuit Izvoreanu I., fără a efectua o analiză a acestora, cu aprecierea fiecărei probe în parte, cu expunerea asupra admisibilității sau inadmisibilității probei, ignorând practica judiciară constantă ce stabilește că, într-o hotărâre este necesar nu numai de a reda declarațiile participanților la proces, dar și de a expune esența acestor depoziții și legătura lor cu conținutul altor probe care în ansamblu confirmă sau infirmă o

circumstanță pe cauză, de a argumenta de ce unele probe sunt admise, iar altele respinse.

Deci, în urma sintezei concluziilor evocate de către instanțele de fond în hotărârile adoptate, Colegiul observă că, aceste instanțe, analizând aceleași probe, le-au respins ce ține de învinuirea adusă inculpatului în baza art. 175 Cod penal, și le-au admis referitor la învinuirea adusă lui Izvoreanu I. în baza art. 171 alin. (3) lit. a), b) Cod penal, art. 172 alin. (3) lit.a), a¹) Cod penal, pronunțând o hotărâre de condamnare.

La acest capitol, Colegiul penal lărgit remarcă faptul că, în instanțele de fond au fost examinate următoarele probe și anume:

- procesul verbal de audiere în condiții speciale, conform prevederilor art. 110¹ Cod de procedură penală, a minorei Xxxxx, care a declarat că, Izvoreanu I. a venit la ele în pat și a încercat să o atingă, a atins-o cu mâna în locuri intime, însă ea s-a sculat din pat și s-a dus în altă cameră, iar el a adormit;

- declarațiile martorului Xxxxx, care activează în calitate de psiholog și a relatat că, Izvoreanu Ion a mers la Xxxxx cu care, la fel a încercat să întrețină relații sexuale, de față cu Xxxxx. A făcut o comparație între ceea ce a spus Xxxxx și Xxxxx și au coincis declarațiile. Fetele s-au manifestat sincer, reieșind din comportamentul nonverbal a înțeles că, cele spuse de ambele fete este adevărat și că sunt sincere;

- declarațiile martorului Iavorschi V., care a menționat că, a aflat mai multe când au fost audiate fetele;

- declarațiile martorului Xxxxx care a relatat că, a înțeles că Izvoreanu I. a tras-o și pe Xxxxx să aibă relații sexuală, însă aceasta a țipat.

Astfel, Colegiul constată că, instanța de apel nu a luat în considerație aceste declarații, cât și probele materiale prezentate de către partea acuzării, apreciind prioritar declarațiile inculpatului, care are dreptul de a nu se autoincrimina, în rest doar a apreciat selectiv declarațiile martorilor, fără o evaluare în cumul a acestora și fără să motiveze admiterea unor probe sau respingerea altora.

Totodată, instanțele de fond au reținut că „pe învinuirea adusă lui Izvoreanu I. pe art. 175 Cod penal, Xxxxx. nu a fost audiată”, fără a ține cont că, martorul minor Xxxxx. a fost audiată în condițiile art. 110¹ Cod de procedură penală, iar în conformitate cu art. 110¹ alin. (8) Cod de procedură penală, dacă bănuitul sau învinuitul dorește să-i adreseze întrebări martorului minor, în baza unei cereri motivate este organizată o audiere suplimentară în condițiile prezentului articol. Audierea repetată a minorului trebuie evitată în măsura în care acest lucru este posibil.

Ca urmare, Colegiul constată că, instanța de apel pripit a ajuns la concluzia referitor la menținerea sentinței de achitare a lui Izvoreanu I., de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 175 Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, în contextul că nu au fost prezentate

probe suficiente, pentru a demonstra vinovăția inculpatului în infracțiunea de acțiuni perverse, prin ce a admis o eroare de fapt și anume discordanța între cele reținute de instanța de apel și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții, decât cea pe care materialul probator o susține, instanța de apel urmând să aprecieze obiectiv toate probele.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, fiind prezentă discrepanța între cele reținute de instanța de apel și conținutul real al probelor, ignorarea unor aspecte evidente, ce au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii nemotivate.

Rezumând cele menționate, Colegiul constată că, instanța de apel urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să motiveze admiterea unor probe sau respingerea altora (art. 394 alin. (1) pct. 2 Cod de procedură penală). Contrar acestor stricte prevederi legale instanța de apel apreciat selectiv probele, fără să le aprecieze pe fiecare în parte, ulterior pe toate în cumul și să se expună asupra admisibilității sau inadmisibilității lor, expunând temeiul respectiv și argumentând clar concluziile în decizia adoptată.

Alt aspect ce necesită a fi nominalizat la analiza hotărârii contestate, este faptul că, prima instanță l-a recunoscut vinovat și l-a condamnat pe Izvooreanu I. în baza art. 171 alin. (3) lit. a) și b) Cod penală, după indicii calificativi: „*violul, adică rapoarte sexuale săvârșite prin constrângere fizică și psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra și de a-și exprima voința, asupra persoanei care se afla în grija făptuitorului, a minorei în vârstă de până la 14 ani*” și în baza art. 172 alin. (3) lit. a), a¹) Cod penal, după indicii calificativi: „*acțiuni violente cu caracter sexual, adică satisfacerea poftelor sexuale în forme perverse, săvârșite prin constrângere fizică și psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra și de a-și exprima voința, care au fost săvârșite asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani și asupra persoanei care se afla în îngrijirea, ocrotirea, protecția, educarea făptuitorului*”, soluție menținută de instanța de apel.

Însă, soluția instanței de apel contravine jurisprudenței naționale, potrivit căreia, în sensul prevederilor de la art. 171 alin. (3) lit. a) și 172 alin. (3) lit. a¹) Cod penal, victima se află în grija făptuitorului, atunci când acesta are obligația contractuală (de muncă, de prestații) de a-i acorda asistență socială ori de a îngriji victima. În legătură cu intervenirea modificărilor în prevederile art. 133¹ Cod penal, în cazul când victima se află sub ocrotirea făptuitorului, atunci când ultimul are calitatea de tutore sau de curator, în raport cu victima, acțiunile acestuia urmează a fi încadrate la alin. (2) lit. b¹) art. 171 și lit. b²) alin.

(2) art. 172 Cod penal. Astfel, urmează a fi încadrate, în baza art. 171 alin. (3) lit. a) și 172 alin. (3) lit. a¹) Cod penal, doar violul sau acțiunile violente cu caracter sexual, când făptuitorul și-a asumat în fapt sarcina de a ocroti un minor, acesta aflându-se sub ocrotirea făptuitorului, **dar făptuitorul nu cade sub incidența prevederilor art. 133¹ și 134 Cod penal**. Victima se află sub **ocrotirea** făptuitorului atunci când ultimul are calitatea de tutore sau de curator în raport cu victima, sau când făptuitorul și-a asumat în fapt sarcina de a ocroti un minor. Victima se află **sub protecția** făptuitorului în cazul în care este privată în mod legal de libertate (de exemplu, se află într-o instituție de reeducare), iar cel care a săvârșit violul are obligația de a o păzi și supraveghea. Victima se află la **educarea** făptuitorului atunci când acesta face parte din rândul cadrelor didactice sau al personalului pedagogic, fie că este o persoană angajată de către părinții victimei, pentru educarea și instruirea acesteia.

Din considerentele expuse, Colegiul penal statuează, că în speță este incident cazul de casare prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, iar erorile admise de către instanța de apel nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs, deoarece instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza și a se pronunța asupra legalității sentinței, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesuale-penale la pronunțarea hotărârii judecătorești.

În asemenea condiții, instanța de recurs conchide de a admite recursurile ordinare declarate la caz, iar decizia instanței de apel urmează a fi casată total cu remiterea cauzei în instanța de apel la rejudecare, în alt complet de judecători.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra motivelor esențiale invocate în cererile de apel; să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea o evaluare convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date; să-și argumenteze clar concluziile în decizia adoptată, respectiv în caz de adoptare a unei concluzii de vinovăție sau nevinovăție a inculpatului să emită o soluție clară, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, precum și de practica relevantă a CtEDO, și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admit recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie și de către avocatul Ciobanu Vadim în numele inculpatului, se casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2021, în cauza penală privindu-l pe **Izvoreanu Ion XXXXX** și se dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la data de 05 august 2021.

Președinte

Toma Nadejda

Judecător

Cobzac Elena

Judecător

Timofti Vladimir

Judecător

Țurcan Anatolie

Judecător

Guzun Ion